

и адвентната църква от осъвременен богослужебен език? Естествено - ние не си служим с остарял църковнославянски, но пък имаме архаичен и обременен с отживели времето си адвентни клишета език.

Първото нещо, което смуцава и „боде слуха“ на един средно интелигентен посетител в църквите ни, е употребата на неподходящи глаголни времена.

Изрази като „Мойсей взе каменните плочи“, „Елисей удари с кожуха по водата“, „Исус го погледна и му каза“ са допустими само когато ги употребява очевидец.

„О, ние така показваме своята вяра“ - е обичайният аргумент. Но трябва ли да подпираме своята вяра с патериците на слабата езикова култура?

И това, че можем да кажем: „Мойсей взел каменните плочи“ - в „минало несвидетелско време“, или: „Исус го поглежда и му казва“ - в сегашно историческо време, не ни прави невярващи хора, нали?

Друг смуцаващ проблем е спонтанната употреба на архаизми. Например един от големите мисионски проекти на църквата ни към момента е озаглавен „Пътят към Христа“. Така се е говорело по времето на г-жо Петко Славейков през Възраждането. Днес е по-правилно да се каже „Проект „Пътят към Христос““. Това, че използваме архаични изрази, не ни прави по-впечатляващи говорители, нали?

Следващ, но не маловажен проблем, е публичната употреба на термини от адвентната субкултура, без тази употреба да бъде придружена със съответното обяснение.

Един новодошъл в църквата човек едва ли може да разбере от първо чуване какво означава: „В Духа на пророчеството пише“ или: „Според Здравната реформа това е...“, или: „Аз съм роден в църквата.“ Е, аз пък съм роден в родилния дом. Повечето новодошли не знаят и коя е „сестра Елена Вайт“. Още повече, че тя едновременно с това е и „Елън Уайт“. Казваме: „Той е приятел на истината“ за човек, който още не се е кръстил. Е, какво? Като се кръсти, той „неприятел на истината“ ли става? Тези клишета само паразитират в речта ни.

Един дори и безгъл поглед върху Евангелията показва, че Исус не си е позволявал да говори „неграмотно“. Дори и враговете Му признавали, че „Никога човек не е говорил така (както Тоя Човек)“ (Иоан7:46).

П-р Пламен В. Петров

хвърлена ръкавица

Като църква ние винаги сме държали да останем консервативни по отношение на доктрините и богословието, но да бъдем модерни и актуални в средствата, с които постигаме своите цели. Новото постмодерно време задължително предполага и осъвременена езикова култура.

Към момента в средите на Българската православна църква се води един безпрецедентен по мащабите си дебат за осъвременяване на богослужебния език. Студентите по богословие и голяма част от православните млади хора искат да бъде изваден от употреба неразбираемият за народа, остарял църковнославянски език и да се служи на разбираем, съвременен български. Клерът пък, в преобладаващата си част, е против тази идея.

Ние, адвентистите, бивайки протестантска църква, сме църква в България и не можем да сме безразлични към езика, на който се проповядва Евангелието. Бихме могли само да се радваме и да приветстваме тенденциите към прогрес в Българската православна църква.

А какво би се случило, ако погледнем в собствения си двор? Не се ли нуждае

Апостол Павел казва: „Старай се да се представиш одобрен пред Бога работник, който няма от що да се срамува, като излагаш право словото на истината“ (2Тим. 2:15).

Този принцип със сигурност е приложим и към добрата езикова култура. „О! - би възразил някой. - Това не е най-големият ни проблем сега.“ Странна логика. Трябва ли да почакаме, докато проблемът стане голям, и тогава да се занимаем с него?

Защо фалшивото пее на богослужение е недопустимо, а фалшивото и неправилно говорене е допустимо? Каква е разликата?

Бих искал тази моя позиция да бъде възприета от проповедници, старейшини, съботни учители и всички, на които Бог е дал привилегията да бъдат в някакъв смисъл лидери в църквата, като „хвърлена ръкавица“.

Ако някой не е съгласен, нека се аргументира на страниците на вестника. Може и да се окаже прав.

А ако всички сме съгласни, нека започнем промяната от днес! Вярно е, че култура се гради бавно, но нали все някога трябва да се започне.

да установим посоката на живота си и да не се притесняваме повече, съветват специалистите. Милиони са разбрали, че всичко започва с Бога. Няма да откриеш смисъла на своя живот, като насочиш поглед навътре в себе си. Вероятно вече си опитал това. Ако искаш да разбереш защо си се появил, трябва да започнеш с Бога - Този, Който е планирал и реализирал твоето съществуване. Целта по отношение на теб е много по-велика от личното ти съществуване, от твоя вътрешен мир и дори от твоето щастие.

Много книги съветват как да установяваме и как да постигаме цели. Взemi под внимание мечтите си. Изясни ценностите си. Постави си цели. Открий в какво си добър. Цели се нависоко. Започни! Бъди дисциплиниран. Вярвай, че можеш да постигнеш целите си. Включи и други хора. Никога не се отказвай.

Тези препоръки често водят до добър успех. Обикновено можеш да постигнеш нещо, ако решиш да го направиш. Успехът и изпълнението на житейската ти цел обаче въобще не са едно и също! Можеш

да постигнеш всичко според стандартите на този свят и въпреки това да пропуснеш целите, поради които Бог те е сътворил.

Най-лесният начин да разберем целта на дадено изобретение е да попитаме неговия създател. Същото важи и за целта в живота. В Словото Си Бог ни е оставил пет ясни цели.

Създадени сме за Божия наслада

„Не се наслаждава в силата на коня, нито има благоволение в нозете на мъжете. Господ има благоволение в онези, които се боят от Него, в онези, които се уповават на Неговата милост.“ (Псалм 147:10, 11).

В момента, когато всеки от нас се е

поjavил на света, Бог е присъствал като невидим Свидетел и се е радвал на раждането ни. Той ни е искал и нашата поява Му е доставила удоволствие. Бог не се е нуждаел да създаде никого, но е избрал да го направи за Своя лична наслада. Ние съществуваме за Негова полза, за Негова слава, за Негово удоволствие и за Негова

наслада. Първата цел в живота ни е да носим наслада и удоволствие на Бога, каквито Той не би могъл да получи от останалите неща, които е създал. Това означава, че сме ценни за Него, и то толкова, че желае заедно да прекараме вечността.

Стихът ни казва, че доставяме наслада на Бога, когато Му се боим и се уповаваме на Неговата милост. Това са въпроси, за които са изписани томове книги. Накратко, доставянето на наслада на Бога се нарича поклонение. То е много повече от музика или богослужение. То не е част от живо-

та. Поклонението е самият живот - да вършим всичко, все едно го вършим за Исус. Бог се усмихва, когато най-много обичаме Него, когато в сърцето ни избликва хваление и благодарност, когато Му се доверяваме дори и за нещата, които не разбираме. Наслаждава се, когато чрез постоянен разговор и размисление Го правим най-добрия си Приятел.

Създадени сме за Божието семейство

„Така и ние, мнозината, сме едно тяло в Христос и всички сме част един на друг.“ (Римляни 12:5)

Цялата Библия представлява историята за това, как Бог създава семейство, което да Го обича и почита и което да царува с Него.

Продължава на стр.11

